

BOJ O PRVENSTVÍ

EMANUEL BENDA

(Kraskov, říjen 2021)

Na začátek se pomodlím a pak přečtu slovo z Kolossenským z první kapitoly od 12. verše.

Pane Ježíši Kriste, děkuji Ti z celého srdce, že mohu být připojený k tomuto zástupu Tvých vyvolených a spasených. Děkuji Ti, Pane, že máme svobodu i tímto způsobem šířit a zvěstovat slovo Boží. Děkuji Ti za to, že činíš zázraky ještě dnes a že Tvé slovo je plné tvořivé moci. Děkuji Ti, že se chceš oslavit i na tomto shromáždění a že posilíš každého, kdo je lačný po Tvém slově. Naše očekávání je na Tebe, neboť Ty jsi naše hlava a my jsme Tvoje údy. Děkujeme Ti, že se můžeme napojit na Tebe jako hlavu a že Ty nás posílíš jako údy, abychom vykonali tuto službu ke Tvé chvále. Díky za to.

Kolossenským 1, 12. až 23. verš:

„Díky činíce Otci, kterýž hodné nás učinil účastnosti losu svatých v světle, kterýž vytrhl nás z moci temnosti a přenesl do království milého Syna svého, v němžto máme vykoupení skrze krev jeho, totiž odpuštění hříchů, kterýž jest obraz Boha neviditelného a prvorozený všeho stvoření. Nebo skrze něho stvořeny jsou všechny věci, kteréž jsou na nebi i na zemi, viditelné i neviditelné, buďto trůnové nebo panstva, buďto knížatstva nebo mocnosti; všecko skrze něho a pro něho stvořeno jest. A on jest přede vším a všecko jím stojí. A onť jest hlava těla církve, kterýž jest počátek a prvorozený z mrtvých, aby tak on ve všem prvotnost držel, poněvadž se zalíbilo Otci, aby v něm všechna plnost přebývala, a skrze něho aby smířil s sebou všecko, v pokoj uvodě skrze krev kříže jeho, skrze něj, pravím, buďto ty věci, kteréž jsou na zemi, buď ty, kteréž jsou na nebi. A vás také někdy odcizené a nepřátely, v mysli vaší obrácené k skutkům zlým, nyní již smířil, tělem svým skrze smrt, aby vás postavil svaté, a neposkvrněné, a bez úhony před obličejem svým, však jestliže zůstáváte u víře založení a pevní, a neuchylujete se od naděje evangelium, kteréž jste slyšeli, jenž jest kázáno všemu stvoření, kteréž jest pod nebem, jehožto já Pavel učiněn jsem služebník.“

Tolik zatím z Božího slova. Hlavní verš, na který se chci soustředit, je verš 18: „*A onť jest hlava těla církve, kterýž jest počátek a prvorozený z mrtvých, aby tak on ve všem prvotnost držel.*“

Chtěl bych toto slovo nazvat Boj o prvenství, kdo má prvenství v našem životě. A chtěl bych to přiblížit, s Boží pomocí, do našeho běžného života.

Víme, že ve světě je od začátku dějin stále boj o to, kdo bude mít prvenství, kdo bude mít vládu nade všemi. Kdo měl možnost studovat důkladněji dějiny, jako já jsem měl možnost velkou část světových dějin prostudovat, tak ví, že se ten boj odehrával v mnohých oblastech, jak v politické, ale zvláště v té duchovní – kdo bude mít prvenství, kdo bude mít vládu a kdo bude mít nakonec pravdu. V tomto smyslu můžeme pochopit i slovo Pána Ježíše, když říkal: „Nepřišel jsem uvést pokoj na zemi, ale meč.“

Je to názorné dokonce i v rodině. Kdo vyrůstal v početnější rodině, kde bylo víc sourozenců, zvláště chlapců, ten ví, jaký boj kolikrát mezi sebou měli i ti sourozenci, ti nejbližší, kdo z nich bude první. Známe to i z biblické historie z rodiny Jákobovy.

My jsme byli doma čtyři bratři, já jsem byl třetí a s tím nejmladším jsme se měli rádi, nikdy jsme se spolu, pokud si pamatují, o nic nebili. Byl mladší o dva roky, ale ti dva byli o tři a půl roku a o dva roky starší než já a ti spolu častěji zápasili všelijakým způsobem.

Jednou to byl takový vrcholný zápas mezi nimi, fyzický zápas, že se až celý poschodový dům otrásl, když ten starší převrátil těžký dubový stůl na podlahu a celý zsinalý křičel: „Já tě zabiju, já tě zabiju!“ Já už jsem byl tou dobou věřící, bylo mi asi čtrnáct roků, a i duchovně to se mnou otrásl, měl jsem v sobě malou dušičku. V duchu jsem volal: „Bože, ať se nic nestane!“ Díky Bohu to šťastně skončilo a po mnohých letech byli bratři dobří přátelé, ale mezitím uběhlo hodně roků. Tak to je jedna ukázka.

Když si vzpomenu na rozhovor s nějakým člověkem, už nevím přesně, kdo to byl, tak on měl taky možnost trochu nahlédnout do světových dějin, a říkal: „Vždyť dějiny, to je samý boj a samá válka, kdo bude vládnout.“

My věřící jenom litujeme těch situací, kdy byl Pán Ježíš odstrčený, místo aby vládl, protože On byl na to určený od Boha, aby se stal

Kdo má
prvenství
v našem
životě?

vládcem. A On jednou bude vládnout celému světu. Tomu pevně věříme, že On je prvorozený a k tomu určený.

Nejdřív musí být
naplněna
poslušnost
věřících lidí vůči
Pánu, zaujetí
správného místa
a postoje.

To byl úkol apoštolů, aby šli světem a hlásali každému stvoření, že Ježíš Kristus, zavržený, ukřižovaný, ale vzkříšený, živý, že On je od Boha ustanovený vládce a že se před Ním skloní každé koleno. Přirozený člověk, tělesný, nezrozený, to těžko přijímá, anebo není vůbec schopný to přijímat. Tak jako v římské říši to bylo na posměch hlásat Krista, apoštol Pavel to nazývá bláznovství podle způsobu světa, když chtěl adresátům v Římě přiblížit porozumění, že Ten ukřižovaný, Ten bude vládcem světa a že On je Pánem všeho, že byl vzkříšený.

Četli jsme, že On je hlava Těla, církve, který je počátek a prvorozený z mrtvých, aby On ve všem držel prvenství. Ovšem, to je Boží pořádek, aby nejdřív Jeho Církev s velkým C, myslím všechny křesťany na světě, opravdové křesťany, aby oni dali prvenství Ježíši ve svém srdci, ve svém životě, a to, žel, není samozřejmá věc.

Apoštol Pavel říká, že nejdřív musí být naplněna poslušnost věřících lidí vůči Pánu, poddanost, oddanost, zaujetí správného místa a postoje. Potom Boží vůle je, aby se skrz živou církev rozlilo velké požehnání do celého světa a na všechny lidi. To je plán Boží, o který se teď vlastně duchovně v neviditelných oblastech zápasí.

Pán Ježíš má právo na celý svět, protože On zemřel za hříchy celého světa. Apoštol Jan říká ve svém evangeliu, že skrze Něj bylo všechno učiněno, že On je prvopočátek stvoření, ne jako stvořený, ale jako Stvořitel. Takže Jemu patříme, řekl bych, nejméně dvojím způsobem: za prvé jsme Jeho majetkem, protože On je náš Stvořitel, a za druhé nás koupil za vysokou cenu. Jak říká apoštol Petr, nebyli jsme vykoupeni stříbrem a zlatem, ale drahou krví Beránka nevinného a neposkvrněného, Krista. My věřící lidé Mu tedy patříme dvojnásob, za prvé jako Jeho stvoření a za druhé jako Jeho vykoupení. Vykoupení znamená, že nás vyplatil z otroctví.

Apoštol Pavel to v epištole Kolossenským v tom přečteném textu potvrzuje, když říká ve třináctém verši a dále, že On nás vytrhl z moci temnosti a přenesl do království svého milého Syna.

On si nás poznačil Duchem svatým, abychom Mu patřili věčně, a On nad námi bdí, aby nás neztratil. O vykoupení by se dalo ještě mnoho hovořit a rozvést, co všechno Pán podnikl a podniká, abychom vykoupení zachovali, neztratili to znamení. Otroci byli často označováni pánem nějakou značkou na těle a Pán si nás poznačil krásně Duchem svatým.

Jaké zaměstnání
si vyberu? Tam,
kde budu
duchovně růst,
budu mít čas pro
Pána, anebo kde
vydělám hodně
peněz?

Teď bych to chtěl přiblížit trochu prakticky, a to bude úkol i vás posluchačů, abyste si to doplnili a uvědomili si, kdo je první ve vašem každodenním životě.

Vzpomínám si na jednoho kazatele na východním Slovensku, který velmi živě vylíčil situaci nás křesťanů, jak v našem běžném životě probíhá boj o prvenství. Každý den chodí muž do práce na určitou hodinu. Ráno se mu nechce vstávat, do odchodu mu tedy moc času nezbývá, a tak co udělá? Čemu dá přednost? Dá přednost modlitbě, slovu Božímu, anebo dá přednost kávě a snídani? Musí se rozhodnout, co bude první.

Mladý člověk, kterému se nabízí celá řada pěkných nevěst, a některá je možná i bohatá, moudrá, vzdělaná, praktická, krásná – má jenom jednu chybu – že nevěří. Jakou nevěstu si vybere? Komu dá přednost, čemu dá prvenství?

To jsou volby, kterým žádný věřící člověk neuhne, možností je celá řada. Jaké zaměstnání si vyberu? Tam, kde budu duchovně růst, budu mít čas pro Pána, anebo kde vydělám hodně peněz?

Které místo si v dospělém věku vyberu na bydlení? Tam, kde budu duchovně růst, budu mít nějaký živý sbor, anebo tam, kde se mi to líbí?

Vzpomínám si na poslední volbu našeho bydliště před třiceti lety, jsme teď v Brně, kdy jsem tak jasně slyšel v duši: máš jít do Brna. Říkal jsem: „Ale Pane, Brno je takové začouzené a já bych radši strávil konec života někde, kde je krásná příroda.“ A slyšel jsem odpověď: „Ale tam jsou duše, které čekají na spasení. Máš jim svědčit a zvěstovat evangelium. Co si vybereš?“

Když se vrátím do doby minulého režimu, to byl každý věřící člověk zkoušen, čemu dá přednost. Vyzná svého Pána a Spasitele a třeba ztratí dobré zaměstnání a půjde k lopatě nebo dělat těžkou práci, anebo si nadlehčí, zapře jméno Pána Ježíše? Čemu dá přednost? Kdo bude první?

Mladý člověk dostává na své cestě životem řadu lákavých nabídek. Pokud není opravdově celým srdcem oddán svému Pánu, dá se často oklamat. Do zákulisí totiž nevidí. Potřebuje světlo shora, od Boha. Velkou pomocí mu bude slovo Boží a zkušenosti starších věřících.

Vyjmenuji některé nejznámější nabídky, za nimiž stojí kníže tohoto světa a jeho služebníci: špičkový závodní sport – žádá celého člověka, všechen čas i sílu, podobně umělecká kariéra, divadlo, film. Může to však být i obyčejné zaměstnání, které si člověk zamiluje natolik, že se mu stane modlou.

Evangelium
má též
svou tvrdou,
bolavou
stránku,
trnitou.

Doplňte si každý ze svého každodenního života, jak se rozhodujete, komu dáváte přednost, co je první. Pán Ježíš, služba Jemu, anebo služba sobě, svému já? V noci se nám dobře spí a je to přirozené a do určité míry správné, ale častokrát se mi stávalo, zvláště teď v poslední době, v důchodu, že mě Pán v noci budil a říkal: „Teď nebudeš spát, teď se budeš modlit a přimlouvav za jiné lidi a připravovat se na příští den, aby byl vítězný.“

Tady je na místě slovo Pána Ježíše: „Zapři sám sebe, vezmi svůj kříž a následuj mě.“ Zapřít svoje tělo, to se nám zdá těžké, my rádi vyhovíme svému tělu, pohodlí a svým zálibám.

Ale evangelium má též svou tvrdou, bolavou stránku, trnitou. Tak jako Pán Ježíš musel jít také úzkou a trnitou cestou, volá k následování ještě dnes. Kdo půjde za Ním? Kdo Ho miluje tak, aby mohl říct, že nenávidí svoje vlastní já, a půjde za svým Mistrem a Pánem, kam On ho povede? Potřebujeme k tomu pomoc shora. Shodneme se na tom, že tělo žádá proti Duchu a Duch proti tělu. Ty věci jsou navzájem sobě odporné. Potřebujeme k tomu dar silné víry, abychom přemáhali svoji přirozenost, svoji náklonnost, toho starého Adama a starou Evu přemáhali vírou. Potřebujeme pomoc od Boha. Když dobře čtete slovo Boží, uvidíte od počátku řadu vzácných, výjimečných postav, těch, kteří šli touto úzkou cestou. Pro mládež bych uvedl především Josefa egyptského, který musel jít těžkou cestou, ale byla to cesta slávy a byla požehnaná až do dnešních dnů, nejen pro jeho rodinu.

Znovu se ptám sebe i vás: kdo chce jít touto úzkou cestou za svým Pánem až do slávy? Pán mu pomůže. To poznáte, když budete číst jednotlivé příběhy. Tady by bylo na místě skutečně připomenout Joba, který také musel projít těžkou životní zkouškou. Ale víme, že na konci této

cesty je vždycky vysvobození a sláva. Nebude to zemským způsobem, ale nebeským způsobem, protože v Bibli je napsáno, že Bůh nikoho nedovolí zkoušet nebo pokoušet více, než by mohl unést, ale způsobí se zkouškou či s pokušením i vysvobození, aby mohl snést. Tak díky Bohu za to. Díky Pánu za to, že Mu můžeme důvěřovat. On slíbil, a to platí: „Nikoli nenechám tebe ani opustím.“ To bylo na začátku historie národa izraelského, kdy Jozue dostal toto slovo zaslíbení. Ti, kteří už mají své zkušenosti, mohou povzbuzovat zase druhé svými zkušenostmi. Vyplatí se jít cestou někdy bolestnou, cestou úzkou, cestou sebezapření, cestou zkoušek, protože Pán to zase vynahradí a odplatí mnohonásobně svým způsobem.

Vyplatí se jít cestou někdy bolestnou, protože Pán to zase vynahradí a odplatí mnohonásobně.

Ale jak v minulosti, tak v dnešní době platí, že Pán je věrný a že je hodný naší důvěry, že ten, kdo Mu důvěřuje, nebude zklamán, nebude zahanben. Jemu patří sláva. Tak Mu za to chceme poděkovat a odevzdat Mu svoji duši i tělo i budoucnost v plné důvěře, že On začal dílo dobré, On ho i dokončí při každém, kdo Mu důvěřuje. Toto slovo je Boží slovo, které platí pro každou duši, ať je na kterémkoli místě na světě, kterékoli barvy pleti nebo kteréhokoli jazyka. Boží slovo zasahuje každé lidské srdce.

Nakonec na závěr ještě malý příklad, který se často užívá. Když se mladý člověk zamiluje a jeho srdce hoří pro druhou osobu opačného pohlaví, když miluje tu druhou osobu z celého srdce, z celé duše, tak není žádná oběť těžká. To prvenství je tam potom samozřejmé. Tak podobně když naše srdce hoří láskou a vděčností pro našeho Pána, nic nám nebude zatěžko.

Pán vám žehnej, ať se Jeho slovo a Jeho přání naplní v našem životě. Ať má skutečně prvenství, které Mu náleží, až do konce. Ať je vítězem v našich životech. Amen.